

IBRIS

We know

books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LAROUX, HARLEY

Her Soul to Take / Harley Laroux. - București : Midnight

Books, 2026

ISBN 978-630-6546-42-8

821.111

Aceasta e o operă de ficțiune. Toate numele, personajele, locurile și întâmplările sunt produsul imaginației autoarei. Orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, în viață sau decedate, e pur întâmplătoare.

Traducător: **Camelia Ghioc**

Redactor: **Mihaela Savu**

Grafician copertă: **Dacian Neagu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

HER SOUL TO TAKE

Copyright © 2021 Harley Laroux

All rights reserved.

© Midnight Books 2026, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Midnight Books

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

HARLEY LAROUX

HER SOUL TO TAKE

TRILOGIA
SUFLETELOR
#1

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2026

1

Leon

— S-a vărsat sânge în numele său. A fost trezit.

Simțisem perturbarea înainte să mi-o anunțe el. Blestemații de muritori, cu darul lor de a spune mereu ceea ce e evident, de parcă nu simțeam cum tremura pământul și cum rădăcinile bătrâne se încordau – se încordau ca un trup ce se pregătește să primească o lovitură. De parcă nu auzeam șoaptele ce răsunau tot mai tare în beznă, mlădițe ale unui gând străvechi și neinteligibil, ce se întindeau orbește, căutând puncte vulnerabile. Betonul care mă înconjoară – care mă îngroapă de viu – nu a putut ascunde perturbarea. Nu era nevoie să vină căcănarul ăsta îngâmfat de Kent și să facă declarații ca și cum trebuia să cad în genunchi la auzul veștii. Stăteam cu picioarele încrucișate în cercul meu nenorocit de legare, ascuțindu-mi unghiile de podeaua de beton, și abia dacă i-am aruncat o privire când a intrat în cameră cu aoliții lui după el. Auzindu-i declarația, am mormăit doar un „hmm” și asta clar nu l-a mulțumit.

— M-ai auzit, demonule? s-a răstit el, încleștând și mai tare degetele pe pielea veche a grimoarului.

Cartea aia blestemată, veche și roasă, nu-i lipsea niciodată din mână – sabia pe care-o ținea mereu deasupra capului meu. Un om lipsit de magie, cum era Kent, n-ar fi avut nici cea mai mică putere asupra mea fără cărticica lui de vrăji.

Am oftat adânc și m-am lăsat pe spate, ca să pot bate cu unghiile în podea.

— Scuză-mă că nu sar în sus de bucurie, Kenny, băiețuș. Faptul că ai venit aici să te lauzi că zeul tău străvechi își întinde oasele nu-mi spune decât că n-a apucat încă să se trezească suficient cât să-ți dea toată puterea aia delicioasă după care tânjești.

Expresia i s-a întunecat primejdios, și am știut că mă joc cu focul, provocându-l să mă rănească.

Captivitatea era atât de plictisitoare, încât ajunsesem să găsesc o adevărată plăcere în a vedea cât de tare puteam să-mi provoc stăpânul înainte să urmeze durerea.

Am ridicat din umeri.

— Deci ai venit să-mi dai o sarcină. Să mă trimiți iar în vreo misiune mărunță, ca apoi să mă încui din nou în întuneric. Palpitan.

Degetele lui Kent erau albe de cât de înțeleștate erau pe carte. Avea un aer aristocratic – s-ar fi potrivit la fel de bine în Londra victoriană cum se potrivea în elita de afaceri din Seattle. Costum gri-închis, o dungă fină pe cravata neagră, părul cărunt perfect tuns și pieptănat. La fel de tern ca cerul înnorat al Washingtonului și cam la fel de imprevizibil.

— Ți-aș recomanda să-ți păstrezi puterile pentru treaba ce urmează, diavole, a spus cu voce încordată și furie abia stăpânită. În loc să le risipești cu limba ta spurcată. Sau poate vrei să ți-o smulgi din nou?

Un râs scurt s-a auzit dinspre una dintre siluetele înveșmântate în pelerine albe din spatele lui, iar eu m-am uitat urât la ea, dar am tăcut. Kent îi pune să poarte pelerine și măști din craniile de cerb, însă eu știam prea bine cine erau cei doi fără chip ce-l însoțeau de fiecare dată aici jos: odraslele lui adulte. Victoria mirosea a parfum

artificial de vanilie amară și a toți compușii chimici din machiajul ei. Iar Jeremiah duhnea a deodorant ieftin și a gel de păr.

— În seara asta, la miezul nopții, vei merge la cimitirul Westchurch. Te vei duce în liniște și te vei asigura că nimeni nu te observă pe drum. Ajuns acolo, caută mormântul lui Marcus Kynes. Dezgroapă-i trupul și astupă groapa la loc. Apoi adu cadavrul la White Pine. Ai înțeles?

Nu eram pregătit să mă despart de limba mea. Să crești una nouă era o treabă tare neplăcută.

— Am înțeles.

Nu era niciun ceas în încăperea aceea blestemată, și totuși am simțit că se apropia miezul nopții. Lumea se schimba ușor, apropiindu-se puțin mai mult de hotărul care o despărțea de rai și iad. Miezul nopții mă făcea întotdeauna să mă simt bine, la fel și simplul fapt că-mi puteam dezmorți în sfârșit picioarele și puteam ieși din cercul de legare.

Kent mă ținea atât de des în cerc, încât îl săpase direct în podea. Ca tatăl și bunicul lui înaintea sa, Kent trăia cu spaima că, dacă mă elibera când nu avea nevoie imediată de mine, aș găsi cumva o cale să scap pentru totdeauna. Un gând frumos, dar puțin probabil. Kent avea grimoarul, singura înregistrare a numelui meu rămasă pe pământ. Din cauza asta, numai el mă putea invoca.

Probabil că se mai temea și că, având în vedere că nutream pentru el o ură de o intensitate considerabilă, aș încălca regulile imediat ce m-ar elibera din serviciul lui și m-aș răzbuna omorându-l, împreună cu toată familia lui. Un alt gând frumos și mult mai plauzibil. Aș înfrunta bucuros mânia superiorilor mei din iad, dacă asta ar însemna să distrug familia asta din temelii.

Dar trecuse deja mai bine de un secol și în tot acest timp fusesem sluga familiei Hadleigh. Ceea ce, trebuie să recunosc, era chiar impresionant – nimeni altcineva nu reușise să mă țină captiv atâta vreme fără să-și piardă viața. Motivul pentru care nu mai exista decât un singur exemplar al grimoarului care-mi conținea numele era unul foarte întemeiat. Cei care încercaseră să mă invoce de-a lungul veacurilor învățaseră repede că nu eram genul de demon ușor de stăpânit și ajunseseră la concluzia că era mai bine să descurajeze orice tentativă de invocare.

Lăsasem în urmă un șir lung de magicieni morți – și eram nerăbdător să mai adaug câțiva.

Noaptea era rece și cețoasă, iar pinii erau plini de rouă. Cimitirul Westchurch era înconjurat de copaci, aproape invizibil de pe drumul liniștit care trecea pe lângă el. Rânduri de pietre funerare, unele vechi de peste un secol, se aliniau pe peluza neîngrijită. N-a durat mult să-l gădesc pe Marcus. L-a dat de gol lotul de pământ răvășit – mormântul lui fusese recent astupat. Era marcat cu o piatră funerară plată, simplă.

Marcus Kynes. Douăzeci și unu de ani. „Sângele vărsat” care îl trezise pe zeul lui Hadleigh. Era foarte ciudat că Marcus fusese îngropat. Un sacrificiu trebuia făcut în catedrală, cu trupul oferit imediat sau, dacă era posibil, oferit viu, pentru ca zeul să se joace cu el cât poftea. Faptul că Marcus fusese îngropat denota stângăcie.

Nu mi-a luat mult să sap până la el, folosindu-mi mâinile goale și ghearele ca să smulg pământul afânat. Sicriul era o ladă simplă, de lemn, complet lipsită de ornamente. De cum i-am ridicat capacul, duhoarea de formol mi-a năvălit în nări. Marcus fusese îngropat într-un costum ieftin, iar fața lui tânără era ca de ceară din cauza stratului gros de machiaj aplicat pe ea.

— Hai, trezirea!

L-am aruncat pe umăr și m-am târât afară din groapă, trântindu-l lângă grămada de pământ pe care tocmai o scosesem.

— Stai puțin, amice. Mama ta nu trebuie să afle că mormântul fiului ei a fost profanat.

Am astupat repede groapa, apoi, cu cadavrul pe umăr, am pornit spre White Pine. Drumul prin pădurea din zonă și galeria minieră din ea era scurt, dar greu de parcurs cu Marcus legănându-se moale în spinarea mea. Totuși, preferam să alerg printre copaci cu un cadavru în cârcă decât să zac în temnița mea de beton.

Se apropia ora vrăjitoarelor când am ajuns la White Pine. Începuse să plouă mărunț și Marcus putea din ce în ce mai rău cu fiecare secundă. Dar, pe lângă duhoarea lui și mirosul de pământ ud, am simțit și fum. Cineva făcea focul în pădure.

Adânc printre copaci, ceva mai sus pe versant, i-am găsit pe Kent și ceata lui veselă adunați lângă flăcări.

Toți erau înveșmântați în pelerine albe și purtau măștile cu cranii de cerb. Erau cel puțin douăzeci, împrăștiați printre copaci, vorbind în șoaptă la adăpostul umbrelor negre. Nu era de mirare că orașelul ăsta vuia de povești cu creaturi misterioase. Datorită micului cult al lui Kent, care își ziceau Libiri, aproape întreaga populație din Abe-laum știa câte o poveste fantastică despre vreun monstru văzut în pădure.

Și nici nu greșeau prea tare. Chiar vedeau monștri. Doar că din specia umană.

Singura care nu purta uniforma era Everly, fiica din flori a lui Kent Hadleigh. Cu câteva luni mai mare decât frații ei vitregi, Victoria și Jeremiah, Everly era blondă, mlădioasă și îmbrăcată în obișnuita ei ținută neagră. Micuța vrăjitoare începătoare părea absolut îngrozită că se afla acolo și, când ochii ei albaștri au căzut asupra mea

și a cadavrului pe care-l căram, a părut gata să verse tot ce avea în stomac.

— Frați, surori, iată sosește jertfa, a spus Kent pe tonul bizar de teatral pe care îl folosea în fața găștii lui de fanatici – un amestec între un predicator sudist apocaliptic și un învățător care are cadavre îngropate în grădină.

Tonul ăla mă scotea din sărite, la fel și felul în care a pocnit din degete către mine și a arătat spre pământ, chiar la picioarele lui Everly.

— Aici. Lasă-l jos.

L-am trântit pe Marcus fără menajamente la picioarele vrăjitoarei și am văzut cum un fior de durere i-a traversat chipul. Îl cunoscuse? Coleg de facultate, poate? Sau o cuprinsese brusc mila când toate predicile tatălui ei despre frumusețea morții deveniseră o realitate foarte urâtă?

— Dezbracă-l, a poruncit Kent, iar eu m-am conformat imediat, sfâșiind costumul ieftin de parcă era din hârtie. Odată dezgolit pieptul, am găsit rănilile pe care nicio tonă de machiaj mortuar nu le-ar fi putut acoperi: multiple răni făcute prin înjunghiere se căscau aleatoriu pe tot pieptul, și scrijelite printre ele erau liniile și runele tipice sacrificiilor rituale.

Fusese o lucrătură neglijentă. Foarte neglijentă. Neplanificată, dacă e să mă iau după execuție. Ba chiar spontană.

I-am aruncat o privire lui Kent, ridicând o sprânceană. O întrebare mută, la care știam că n-o să primesc răspuns. El i-a făcut un semn scurt din cap lui Everly, care, albă ca varul, s-a lăsat în genunchi și a început să examineze semnele de pe pieptul lui Marcus.

— Își vor face treaba, a spus într-un final.

S-a ridicat grăbită în picioare și și-a întors privirea de la cadavru.

— Sunt făcute neîndemânatic, dar sunt eficiente.

A aruncat iute o privire peste mulțime, cuprinsă pentru o clipă de îngrijorare. Se temea că vorbele ei ar putea fi luate drept o jignire, și jignirea putea avea urmări.

— Foarte bine, a spus încet Kent.

Apoi, mai tare, revenind la tonul teatral:

— De multă vreme așteptăm această zi, copiii mei. Îndelung a așteptat Cel din Adâncuri. A așteptat cu nesfârșită răbdare și îndurare. Astăzi, primul din trei merge către adâncurile lui. Fie ca încă doi să-i urmeze.

— Fie ca încă doi să-i urmeze, a murmurat mulțimea, cu excepția lui Everly, a cărei gură era ca o dungă subțire și aspră pe chipul ei drăguț.

— Slugă, du jertfa în mină, a poruncit Kent.

Shugă. Fir-ar mă-sa a dracului. Îmi venea să îi smulg limba și să i-o îndes pe gât.

— Jeremiah te va însoți. E ofranda lui.

A pășit în față o siluetă care duhnea a spray de corp. Desigur, Jeremiah. Toată mizeria asta de sacrificiu neplanificat, măcelărit stângaci, era opera odorului lui Kent. Am dat ochii peste cap, dar am ridicat trupul gol al lui Marcus de pe jos și, fără să-i spun un cuvânt lui Jeremiah, am luat-o pe cărarea din pădure, departe de lumina focului.

Jeremiah a încercat să meargă în fața mea, dar mi-am iuțit pasul suficient cât să nu poată. Băiatul avea și mai puțină răbdare decât taică-său.

— Mergi în morții mă-tii mai încet, Leon, a spus. Sau jur că data viitoare îl pun pe tata să-ți smulgă boașele.

— Ce nervos ești.

Am clătinat din cap, dar mi-am domolit pasul. L-am lăsat pe micul căcănar să o ia înainte, să se îmbete cu mica lui iluzie de autoritate. Măcar privindu-i ceafa puteam să-mi imaginez cum i-o despice cu o lovitură.

— Deci ăsta e al tău, zici? Ți-a făcut ceva probleme, așa-i?

— Ticălosul a încercat să fugă, a zis el, apoi a izbucnit într-un râs sinistru. N-a ajuns prea departe. A guițat ca un porc. Cred că încep să înțeleg de ce-ți place atât de mult să ucizi, Leon. E al dracului de palpitant.

Am strâns din dinți.

— Nu-ți imagina că înțelegi moartea după numai o crimă de mântuială. Stai să vezi când se trezește zeul tău. O să te-nvețe el câte ceva despre moarte.

Sunt sigur că ar fi vrut să-mi răspundă, dar ajunsese-răm la destinație. Acolo, în umbra copacilor, se afla intrarea în mina White Pine. Închisă cu scânduri de aproape un secol, cadrul său de lemn pătat era acoperit cu o sumedenie de rune: unele crestate, altele pictate, unele arse. De lemn atârna pe un lanț rupt un semn metalic cu aversimentul: **ATENȚIE: MINĂ DESCHISĂ. NU INTRAȚI.** Pământul era moale, acoperit de mușchi, iar în jurul intrării creșteau pâlcuri dese de ciuperci cu pălării albe.

Pământul vibra sub tălpi. Copacii erau agitați. Aerul era îmbibat de un miros ciudat, ca de apă adâncă și alge putrezite. Undeva, în străfundurile acelor galerii inundate de sub noi, un zeu străvechi începea să se miște.

Nu mă sperii ușor, dar tot mi s-a făcut pielea de găină.

— Păi, ia de-aici.

L-am pus pe Marcus în brațele lui Jeremiah, care a sărit înapoi cu un țipăt și l-a lăsat pe bietul Marcus să se prăbușească în noroi.

— Ce dracu' e cu tine? a strigat cu voce subțiată de groază.

Nu mai părea deloc atât de viteaz.

— Nu vreau să pun mâna pe chestia asta!

— E sacrificiul tău, am spus ridicând din umeri. Chiar vrei să-l arunce înăuntru un demon, asumându-și

astfel meritul pentru ofranda adusă de tine Celui din Adâncuri?

Jeremiah a ezitat, cu ochii când la cadavru, când la intrarea în mină. Și-a înghițit cu greu nodul din gât. Pe mine mă durea în cur cum ajungea jos nenorocitul ăla de cadavru, dar dacă se ivea ocazia să-l chinuiesc pe Jeremiah, nu aveam de gând să o ratez.

În cele din urmă, cu un geamăt scârbit, l-a ridicat pe Marcus în brațe – o treabă deloc ușoară, având în vedere că mortul era aproape cât el. A pornit târșâind picioarele spre mină și s-a oprit la intrare ca să privească încordat în bezna de nepătruns.

Cât de tare aș suferi dacă l-aș împinge și pe el în puț? Două sacrificii la preț de unul. Kent ar trebui să fie încântat de chilipir.

Dar m-am abținut. Răzbunarea mea avea să vină, într-o zi.

Sau se trezea Cel din Adâncuri și mă omora el înainte.

Cu un icnet, Jeremiah l-a aruncat pe Marcus în întuneric. Cadavru a aterizat cu o bufnitură, s-a auzit un fâșâit când s-a rostogolit, apoi un plescăit când a căzut în apa din tunelul inundat de dedesubt. Mirosul de apă sărată s-a intensificat, iar vântul s-a întetit, făcând acele de pin să freamăte deasupra noastră. Mi s-a făcut stomacul ghem, iar Jeremiah s-a împleticit iute îndărăt din fața minei, ștergându-și mâinile de mantie. N-a scos niciun cuvânt, doar s-a întors și a coborât dealul cu pași mari.

Am rămas o vreme, privind în întuneric. Huruitul din străfundurile pământului m-a făcut să mă încordez ca un arc, iar oasele craniului îmi vibrau din cauza forței lui. Mâine, apele aveau să se umfle. Copacii aceștia aveau să înceapă procesul lung și lent de a-și smulge rădăcinile din pământ, de parcă ar fi putut fugi de lucrul acela de acolo, de jos, care părea atât de străin de această lume.

Apoi, din beznă, s-a auzit un zbieret. Asemănător cu țipătul unei vulpi, dar prelungit într-un urlet plin de o durere atât de vie, încât mi s-a zbârlit părul de pe ceafă.

Era timpul să plec. Nu aveam chef să mă confrunt cu asta acum. Ori vreodată.

Zeul nu era singurul care se trezea.

2

Dae

Era ceva magic în întoarcerea într-un loc în care nu mai călcasem din copilărie. Acele amintiri timpurii păreau încețoșate, ca un vis febril, o lume complet diferită de cea cu care mă obișnuisem în Oceanside. Adolescența mea însemnase fumat iarbă și băut bere Modelo pe plajă, dar în anii copilăriei? Lumea mea erau codrii aceia verde-închis ce păreau nesfârșiți, plini de zâne și inorogi, iar mințea mea de fetiță plesnea de imaginație, că tata credea că nu voi reuși niciodată să mă potolesc și să trăiesc pur și simplu în lumea reală, ca toți oamenii.

Nu s-a înșelat. Lumea reală era plictisitoare și presupunea joburi la birou, bluze cu gulere scrobite și pantofi mult prea incomozi. Dar presupunea totodată și posibilitatea de a te muta la pensie în Spania, motiv pentru care mă îndreptam către căminul copilăriei mele, în timp ce părinții mei finalizau vânzarea casei din sudul Californiei pentru a-și trăi bătrânețile în lux, pe coasta spaniolă.

Sigur, m-aș fi putut duce cu ei. Dar faptul că am ales să rămân ca să-mi termin ultimul an de facultate era un act foarte responsabil și *matur*, cum ar zice tata, adică exact așa cum trebuia să încep să mă comport acum, că aveam curând să nu mai fiu studentă.

Călătoria spre nord era foarte lungă. Mă durea fundul, spatele mi-era înțepenit și dolofanul meu pisoii,